

Vršovice 8.3.2008

Pozdrav: Milé sestry, milí bratři, všechny vás vítám při bohoslužbách na druhou neděli postní - Reminiscere. Budeme si společně připomínat, jak nás Pán Bůh má rád a vodí nás po svých cestách.

V tuto chvíli zahajuji sborové shromáždění farního sboru ve Vršovicích.

Píseň: 331 sl.1 Má víra pohlíží

Introit: Rozpomeň se na slitování svá, Hospodine, a na milosrdenství svá, kteráž jsou od věků. Ž 25,6

Píseň: Ž 25 K Tobě duši pozdvihuji

Modlitba: Pane Bože, náš Otče, přicházíme, abychom děkovali. Za toto konkrétní společenství Božího lidu, ke kterému smíme patřit, do kterého sis nás povolal. Děkujeme, že smíme přijímat ujištění o Tvé pomoci. Děkujeme za jistotu, že naše snažení a hledání nejsou jen zbytečným pokusy náboženské společnosti, ale prací na Tvé vinici, budováním Tvého lidu podle Tvého Slova.

Děkujeme za dnešní den, kdy znovu smíme naslouchat svědectví o cestě víry, na kterou nás zve Tvůj Syn a náš Spasitel Ježíš Kristus. Děkujeme, že se i dnes smíme dozvědět, že tato cesta má budoucnost, protože Ty jsi jej vzkřísil. Chceme Tě poprosit o dar Ducha svatého, abychom naplnění Tvoji moudrostí dokázali o této základní naději evangelia svědčit všem, kteří to potřebují.

Amen.

Slovo dětem: Kai a Gerda

Píseň ze Svítá: S188 Vostnatej drát

Čtení: Mk 8,27-38

Píseň: 440 Ozvi se, Pane můj

Text: Gn 17,1-5

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi.

O co vlastně v našem dnešním textu z Markova evangelia jde? Nabízí se, přímo nás tluče do očí odpověď - přece o to, kdo je Ježíš z Nazareta, jaká je jeho cesta. Není to Jan Křtitel, není to Eliáš, je Mesiášem. Petr vyznává Ježíše jako Mesiáše a Ježíš nakazuje, aby o tom všichni mlčeli. Všechno se točí okolo Ježíše a já si uvědomuju, jak je to zrádné. Tušíme za tím velkou důležitost, ale nedokážeme ji předat. Jakobychom tu naráželi na zeď - proč se ptát, kdo je Ježíš.

A přitom tento text je centrem tázání evangelisty Marka po lidské cestě životem. Po tom, jak žít. Ano, všechno se točí okolo Ježíše - a přece si uvědomíme - tady jde o Petra. O ostatní učedníky i všechny ty lidi v zástupu kolem Ježíše. Ti tam nejsou jen tak. To, co je ve vzduchu, je touha najít sebe sama, najít svoji cestu v tomto světě, srovnat si svůj život.

Už od začátku svého spisu nás evangelista Marek zve k účasti na onom „chození s Ježíšem“. Hledání cesty lidského života. Vyzývá nás, upozorňuje, že není možné zůstat stranou, ale že se musíme zapojit - tak jako mnozí, které Ježíš vyzval k následování. V tomto je zřetelné, že je potřeba nesmírně pozitivně vnímat i farizee, kteří také nezůstávají stranou. V mnohém nesouhlasí, ale nasazují se a hledají. Evangelista vnímá mnohé pochybnosti na této pouti hledání a povzbuzuje nás podobnostvými i příběhy Ježíše z Nazareta. Skutečně stačí zalistovat předchozími kapitolami. A sem, do této aktivity, patří ne teoretická, ale životně praktická otázka - kým je Ježíš? Koho to následují? Kým jsem já? Na čem je založený můj život?

Evangelista Matouš jakoby podtrhl celou situaci tázání po Ježíšovi tím, že ji spojil se změnou jména učedníka Šimona na Petra. Ovšem Marek ji sice nespojuje přímo s vyznáním, ale právě s učednictvím, s následováním. „Ježíš ustanovil těchto dvanáct: Petra - toto jméno dal Šimonovi...“ Dostat nové jméno není v Písmu jen tak. V biblickém slovníku se dočteme, že dostat jméno znamená dostat novou moc a požehnání.

Tak Abram, který už jakoby zapadl do všedních příběhů svého života, znovu slyší Boží zaslíbení a zároveň dostává nové jméno - Abraham - Otec množství. Je to obtížně uvěřitelné, na sklonku života, kdy už se otázka „co se mnou Pán Bůh zamýšlí?“ neklade s takovým výhledem jako dřív. Kdy se časová perspektiva zkracuje. Kdy už se tato otázka spíše přesouvá a druhé. A najednou Pán Bůh promluví.

I Petr a ostatní už ušli nějaký kus cesty. Už něco prožili. Už se orientují v Božím jednání natolik, že došli k vyznání, že Ježíš je Mesiáš.

A najednou Ježíš otevřeně promluví. Nejprve tiší reakci učedníků, ono mesiášské vyznání, ale nyní promluví otevřeně. A to, co říká, je šok. „A začal je učit, že Syn člověka musí mnoho trpět, být zavržen od starších, velekněží a zákoníků, být zabit a po třech dnech vstát.“

Abraham padl na tvář. Petr Boží hlas odmítl a chtěl sám určovat, co smí

Boží hlas říkat. Co má být naplněným lidským životem. Tento vztah je tím ďábelským pokušením, které evangelista Marek blíže nespécifikuje při Ježíšově pokušení na poušti a nechává ho zaznít až tady, v Ceasareji Filipově.

Kdo jsme, na čem máme založený svůj život? Na Ježíši z Nazareta, který je Kristus, Pomazaný, Mesiáš. Kdo je Ježíš z Nazareta? „Syn člověka musí mnoho trpět, být zavržen od starších, velekněží a zákoníků, být zabit a po třech dnech vstát.“ Kdo jsme?

V tomto napětí nás udržuje ústřední text o učednictví evangelisty Marka. Ale nenechá nás tápat, nenechá Petra trápit se v situaci napomenutí. Nabízí život. Nabízí bližší určení, co znamená následování, přijetí Božího hlasu v Ježíši z Nazareta. »Zavolal k sobě zástup s učedníky a řekl jim: "Kdo chce jít se mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne."«

Lekáme se tohoto textu, cítíme z něj nárok, na který nestačíme, cítíme z něj, jakoby nás táhl mimo náš život někam, kde to neznáme a kam se nám příliš nechce. My přece chceme žít. A přece tomu tak není. Nic se nemění na faktu, že to Bůh přichází za Abramem a nabízí zaslíbení, požehnání, nové jméno Abraham. Abraham touží po tomto hlasu ve svém životě, jde za ním. Někdy vzpřímeně a pevně, někdy zakopává o svoji slabost a nedůvěu, klopýtá po cestě, na kterou je volán.

Ježíš přichází za člověkem. Nemůžeme a nesmíme vytrhnout tento text z kontextu celého Ježíšova působení. Toto je ten Ježíš, který přichází a boří hradby mezi lidmi navzájem a mezi člověkem a Bohem. To, o čem tu Ježíš v paradoxní zkratce mluví, je upozornění, že Boží cesta s člověkem znamená učit jej žít - ne vodit ho jako loutku.

Ano, do této Boží koncepce lidského svobodného života patří i Abrahamovo klopýtání i Petrovy ďábelské tendence. I naše klopýtání, i naše ďábelské tendence. Ale Pán Bůh nás v tom nenechává samotné - a o tom je náš dnešní text. Ukazuje, kde je náš život ukotven. V Ježíši Kristu. „Zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne.“

Toto slovo nás osvobozuje od úzkosti, že to my musíme v našem životě všechno zařídit. Že to naše chyby jsou pak zcela zničující. Protože to my jsme centrem všeho. „Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však přijde o život pro mne a pro evangelium, zachrání jej.“ Centrum života není v naší moci. Centrum života našich dětí není v tom, že se bude vše točit okolo nich. Takový život se uzavírá sám do sebe a

hrouť se. „Co prospěje člověku, získá-li celý svět, ale ztratí svůj život? Zač by mohl člověk získat zpět svůj život?“

Abrahamovský život je orientován na Boží hlas, centrum Abrahamova života jej samotného přesahuje. Abraham sám padá na tvář. A tato orientace otevírá budoucnost v jakémkoliv věku, ve zdraví i nemoci. Protože budoucnost lidského života je v Boží ruce. V Ježíši z Nazareta, který učil lidské cestě v tomto světě a Bůh se k němu přiznal uprostřed lidského neúspěchu. A my se po této cestě smíme vydat. Jít vzpřímeně nebo klopýtat. Ale jít v jistotě, že nezáleží na úspěchu či neúspěchu podle lidských měřítek, nezáleží na tom, jestli děláme chyby - i když je to bolestné. Záleží na tom, jestli jsme přijali tento život Boží cesty za člověkem za svůj. Protože má budoucnost. K němu se přizná Syn člověka, rozhodující postava lidských dějin a lidských životů, až přijde v slávě se svými anděly. Amen.

Píseň: 236 Ježíši, Pane nejvyšší

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání a požehnání: Hledejte nejprve Boží království a jeho spravedlnost učiňte svou životní průvdkyní. Odtud z našeho shromáždění si odnese zvěst o milosti, jež tonoucí drží nad vodou a zbloudilé vyvádí z bažin. Žijte z ní: a kéž Boží milost naplní vaše dny pokojem, pravdou a láskou, ať už půjdete kamkoli. Amen.

Píseň: 489 Tvé požehnání, dobrý Otče